

МЕЧЕТО И КОЧО

Духна вѣтъръ отъ планината. Донесе хладина и миризъ на ягоди и боровинки. Домжчнѣ на малкото мече. Тука долу, въ низката гора, ягодитѣ и боровинкитѣ отдавна бѣха свършени. Оставаха само разни коренаци и незрѣли, кисели кжпини. Но старата Меџана, майката на мечето, не му даваше да излѣзе изъ гората, да мине широката поляна и да се качи по планината, отдето вечеръ горнякътъ донасяше такъвъ сладъкъ миризъ на ягоди. — „Тамъ има хора, които сж зли. Тѣ ще те хванатъ, ще те убиятъ и ще ти одератъ кожата“, — казваше Меџана и го дърпаше съ себе си изъ глухи и тъмни дерета. А въ тѣхъ имаше само папрати и трѣнки. Тѣ дращѣха мечето по носа. И то никакъ не бѣше доволно.

Затова, една заранъ рано, докато Меџана спѣше, мечето се измъкна изъ дупката, изкатери се тихо нагоре и хукна да бѣга. Мина долнията гора и се изкачи на широката поляна. Като погледна отъ тамъ, свѣтъ му се замая и му стана тѣй драго, сякашъ бѣше пийнало. То се изправи на задни лапи и заскача насамъ-натамъ, изъ тревата, край лайкитѣ и богородичнитѣ хурки, край папичкитѣ и тъмно-синитѣ тинтяви. А отгоре се смѣха